

Ročník 28

Číslo 4

9. 4. 2023

Konečné slovo má vzkříšení, nikoli naše temné chvíle. O tom je evangelium.

Drazí přátelé,
kolikrát se setkáváme s větou: „Já tomu nemůžu uvěřit!“ Jsou situace a momenty, kdy stojíme před nepochopitelnou a někdy nemožnou skutečností. Člověk je překvapen a znejistěn tím, co aktuálně prožívá. Něco podobného prožívají aktéři velikonočních událostí. Zda-li jsou to Ježíšovi následovníci anebo ti, kteří se zasloužili o jeho smrt. Na jedné straně je strach a údiv, na druhé lež, která má popřít, že On je živý. Je pro mě fascinující, že velikonoční ráno, zářivé svým nábojem života, je pro mnohé naplněno strachem, otázkami, na které není odpověď, a pocitem, že tomu, co je holým faktem, není možné uvěřit. Jsou jenom dvě cesty, a to nalhat si, že mrtvý nemůže být živým a ignorovat cokoli, co by mě mohlo přesvědčit o opaku, anebo nechat otevřenou cestu všem možnostem. Někteří se uzavřeli do svých vlastních světů a On pro ně skončil. Udělali kolem sebe nepřístupnou ohradu a ta je měla zdánlivě chránit před průnikem náznaku Světla. Zůstali daleko od pravdy a pokoje, protože hlavně pokoj je Jeho nejúžasnější velikonoční dar. Je to možná také situace mnohých lidí dneška. Tu popravdě nemyslím na ty, kdo nevěří. Spíš jde o ty, kdo vědí, že On je živý, ale nechtějí ho potkat. Proč? Protože by je to vyrušilo, uvedlo do rozpaků a následně by museli něco udělat se svým životem. Je snadnější býti spící částí nějakého stádečka a nechat se hýčkat prázdnými frázemi a dávno zkostnatělou tradicí. To je takové pohodlíčko, a hlavně přesvědčení, že nic víc pro život nepotřebuji, vždyť si poklidně žiji uzavřen do svého ohraničeného prostoru. Stačí mi ten základ a víc si nežádám, ani nepotřebuji. Mám dojem, že právě tu je podstata krize víry, kterou prožíváme.

Na druhé straně jsou ti, kteří touží po setkání. Pro mě osobně je nejvíc sympatický Tomáš. On se neuspokojuje s tím, co mu jiní zprostředkují. Jistě, to je začátek jeho cesty. Slyšel o NĚm, že žije, viděl radost jiných, cítil, že je to zasáhlo, ale to je málo. Chce mít osobní setkání, dokonce se chce přesvědčit hmatatelně. Neuspokojuje se pouhým svědectvím jiných, chce se dotýkat a být dotčen. Žádá po samotném Ježíši, aby ho přesvědčil. Je to odvážné? Je to opovržlivost? Někdo by to tak klidně mohl nazvat. Vidíme však, že Ježíš jeho touhu plní. Mohl si klidně říct: o jednoho člověka miň, a co? Budu mít tisíce následovníků. Jemu záleží na tomto člověku, a proto přistupuje k Tomáši celkem blízko. Naplňuje jeho žádost a ukazuje, že i toto je jedna z cest. Cesta oprávněných pochybností a cesta velice těsného a osobního setkání. Nesmírně mě těší osobní radost člověka, kterému je Bůh blízko. Jsme lidé, kteří mají své chyby, hodně toho pokazíme, máme slabosti a nedokonalosti. Takový byl Tomáš, takový jsme my. Ale když si uvědomím, že Ježíš mi je tak blízko a vnímá mě takového, jaký jsem, když se ho toužím dotknout

a dovolím mu, aby se On dotýkal mě, tak zažívám skutečné Velikonoce, a to každý den svého života. Drazí moji, Velikonoce jsou o novém prožívání mé osobní víry. Dojímá mě pokaždé, když křtím dospělého. Tam se cítí ten náboj víry, ta energie touhy a síla milosti. Člověk touží po něčem podobném. Přeji si, aby tyto Velikonoce byly pro nás všechny novým křtem, aspoň malým krčkem blíž k NĚmu, který je Život.

Přeji vám požehnané Velikonoce. Pokoj vám!

o. Marian

www.faslavicin.cz

Velikonoční pastýřský list

Drazí bratři a sestry,
uprostřed liturgie Božího slova dnešní slavnosti jsme společně zpívali: „*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.*“ Tato slova nepatří do minulosti, ale platí i dnes! V době nečekaných událostí a zvrátů, v níž si mnohý hledající člověk přeje, aby se Bůh konečně nějak projevil, nám tato slova zvěstují: Bůh se už projevil a neustále projevuje. Bůh je jediným Osvoboditelem od strachu, všeho ohrožení a od skutečnosti, z níž máme od jistého věku všichni strach, tedy od smrti a všeho, co jí předchází a je s ní spojeno.

Slova 118. žalmu „*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho*“ zpívali Židé na zakončení starozákonní velikonoční slavnosti a vyjadřovali jimi důvěru v Boží pomoc. Křesťané text užívají při oslavě Kristova vítězství nad smrtí s vědomím, že smrt už nemá poslední slovo, ale je jenom přechodem z tohoto světa k Otci, který nás všechny volá k věčnému životu.

Svatý Izák Syrský, křesťanský mystik, který žil v 7. století, napsal: *Od onoho (velikonočního) rána před staletími, jediným opravdovým hříchem je zůstat neteční ke vzkříšení.* V běhu dní umíme být lhostejní k mnoha skutečnostem okolního světa. O co můžeme prosit, abychom nezůstali neteční i k tomuto velkému dni? O vroucí vztah k Ježíši Kristu, který vedl Marii Magdalskou ke hrobu a s neobyčejnou zprávou pak zpátky k učedníkům. O lásku, která způsobila, že Petr a Jan po této novině běželi ke hrobu doslova jako o závod. O pohled, jenž dokáže vidět i drobné, ale podstatné věci, jako třeba Ježíšovu roušku, která po jeho zmrtvýchvstání ležela na jiném místě než složené pruhy plátna. To všechno nám přináší víru

a živou zkušenost, že Ježíš žije, že Bůh je zde!

Kéž bychom měli víru podobnou jednomu dvanáctiletému chlapci, kterému nedávno zemřel strýc. Protože jej měl velmi rád, ptal se mě: „Když teď budou Velikonoce, to bude vzkříšen i náš strýc?“ „Teď ještě ne,“ odpověděl jsem mu, „ale stane se to až na konci věků, kdy budeme všichni vzkříšeni. Teď si to musíme připomínat, abychom neztráceli chuť do dobrého života.“

„*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.*“ Připomínat si sdělení tak zásadní pro lidský rod jen jednou za rok – o velikonočních svátcích – by bylo opravdu málo, a proto tak činíme každou neděli, která je vlastně takovou malou oslavou Kristova vzkříšení. O tomto svátečním dni odpočíváme, ale především se scházíme ve společenství věřících a slavíme velikonoční tajemství. *Bez neděle nemůžeme žít,* říkali křesťanští mučedníci při pronásledování za vlády císaře Diokleciána, když byli dotazováni na důvody porušení zákazu o slavení neděle. Při poslechu 118. žalmu, v němž je Hospodin veleben za svou pomoc v těžkých chvílích, cítíme, že i nás bude jeho pravice pozvedat, abychom spolu s ním jásalí a radovali se: „*Nezemřu, ale budu žít a vypravovat o Hospodinových činech.*“

Bratři a sestry, kéž poselství tohoto dne, který učinil Hospodin, vstoupí do života každého z nás a vede nás k tomu, o čem píše apoštol Pavel v listě Kolosanům: *Usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi.* Pak zcela jistě zakusíme velikost poselství dnešního dne, nad něž žádné jiné není. Požehnané velikonoční svátky Vám přeje a vyprošuje

+ Josef Nuzík,
administrátor diecéze

**KRISTUS JE STROM ŽIVOTA PRO TY,
KDO V NĚHO DOUFAJÍ.
KRISTUS JE STROMEM,
KTERÝ STÁLE KVETE.
KRISTUS JE LÉKAŘ A LÉK PRO TY,
KTERÉ PŘEMOHL HRÍCH.**

**KRISTUS JE STROM ŽIVOTA UPROSTŘED RÁJE
A VŠEM LIDEM PŘINÁŠÍ RADOST ZE ZÁCHRANY.**

Požehnané Velikonoce
s nikdy nepřestávající chválou v srdci
za záchranu naší věčnosti
všem sestrám a bratřím našeho farního společenství

přeje
redakce Pastýře

VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ

Oba běželi zároveň,
ale ten druhý učedník
byl rychlejší než Petr
a doběhl k hrobu první.
Naklonil se dovnitř
a viděl, že tam leží pruhy
plátna, ale dovnitř
nevešel. Pak za ním
přišel i Šimon Petr, vešel
do hrobky a viděl, že tam
leží pruhy plátna.
Rouška však, která byla
na Ježíšově hlavě,
neležela u těch pruhů plátna,
ale složená zvlášť na jiném místě.
Potom vstoupil i ten
druhý učedník, který
přišel ke hrobu první,
viděl a uvěřil. (Jan 20, 4-8)

Velikost velikonočního poselství spočívá v tom, že neexistuje žádný pocit viny, ať již pravý či falešný, oprávněný či neoprávněný, z něhož bychom nemohli být vysvobozeni. Opravdové odpuštění existuje, není to jen legenda, čili cosi krásného, ale nedosažitelného. Žádné odsouzení! Pro ty, kteří věří v Ježíše Krista, neplatí odsouzení žádného druhu, ani vnitřní, ani vnější. Žádná vina, byť by byla sebe-hroznější, neodolá tomuto "odpuštění". Napomíná-li vás vaše srdce, pak vězte, že větší a milosrdnější než toto srdce je Bůh.

Raniero Cantalamessa
Biblické inspirace

Pán se rozhodl, že kvůli nám půjde napřed naší cestou.
(sv. Augustin)

VELIKONOCE

VELIKONOCE NEJSOU POUHÝMI SVÁTKY JARA.
VELIKONOCE ZNAMENAJÍ MNOHEM VÍC!

Velikonoce jsou: LÁSKA – tak Bůh miloval svět.
Velikonoce jsou: SMÍŘENÍ – Bůh je milosrdný.
Velikonoce jsou: ŽIVOT – Ježíš vstal z mrtvých a žije.
Velikonoce jsou: ODPUŠTĚNÍ – všechn hřích je nám odpuštěn.
Velikonoce jsou: NADĚJE – smrt již nemá poslední slovo.
Velikonoce jsou: OČEKÁVÁNÍ – kdo uvěří Ježíši, má život věčný.
Velikonoce jsou: RADOST – nic nás neodloučí

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.
(Jan 3, 16)

O MOCI SLOVA

1. Slovo může zabíjet.

Pokud někdo z nás pořád jenom slyší, jak je hrozný, nešikovný, jaký je blbec apod., tak těmto slovům nakonec uvěří. Někdy je psychické týrání, týrání slovem, možná ještě horší než týrání fyzické. Nemáte žádné modřiny, žádné viditelné šrámy. Rány jsou uvnitř, bolí a pálí.

2. Slovo může uzdravovat a probouzet k životu.

Proč je tak důležité, aby sportovcům fanoušci fandili? Protože je to povzbudí, vybičuje. "Do toho!" Často se u sportovců mluví o psychice. Kromě talentu a tréninku musí být člověk přesvědčený, že je dobrý, že na to má. Všichni bez výjimky potřebujeme o sobě slyšet dobrá slova. "Jsi krásná, jsi šikovná, mám tě rád, zvládneš to."

3. Kdy se slovo stává tělem?

Stalo se tak, když přišel Ježíš na svět, ale mělo by se stávat i v našich životech. Čteme Bibli, úryvek, který jsme už četli tolikrát, a najednou v nás ožije, stane se pro nás slovem, kterému rozumíme, které se nás právě v té chvíli dotýká, které přijmeme za své. Třeba: "Neodpírej dobrodiní bližnímu, je-li v tvé moci ho prokázat."

4. Řeč může být i zdrojem nedorozumění.

Znám jednoho člověka, se kterým si (i přes oboustrannou snahu) velmi špatně rozumím, i když oba mluvíme česky. Jako by každý z nás, vlivem odlišného vzdělání, jiné životní zkušenosti, a já nevím kvůli čemu všemu ještě, pod slovy vnímal jiné významy. Náš rozhovor je velmi kostrbatý a porozumění nevalné. Zůstává to pro mě tajemstvím.

5. Slovo může úplně změnit život.

Takový manželský slib změní člověka od základu! Díky konsekračním slovům se Ježíš stává chlebem. Máme se sytit nejen chlebem, ale i Božím slovem. Jsou slova Písma, díky kterým jsme šťastní, slova, která nás varují, usvědčují ze hříchu.

6. Zdálo by se, že protikladem slova je mlčení.

Mlčení ale někdy mluví víc než slova. Mlčení může být pokojné a klidné. Ale může být také zlověstné jako ticho před bouří. Pokud mlčíme v hádce, mučíme druhého mnohem víc, než kdybychom se rozcílili. Takové mlčení

může dohnat člověka k šílenství.

7. Jeden z největších darů, jaký můžeme jeden druhému dát, je **NASLOUCHÁNÍ**. Zachytili jste někdy rozhovor dvou lidí v autobuse nebo u lékaře? Někdy jsou to dva monology. V odpovědích vůbec nezachytíme zájem jednoho o to, co mu druhý sděluje. Připomíná mi to pohádku: "Osobo, neviděla jste tudy jít děti?" "Pleju len." "Osobo, ptám se vás, neviděla jste tudy jít děti?" "Až ho vpleju, tak ho vytrhám." Někdy druhý ani nepotřebuje, abychom mu něco radili. Díky tomu, že mu nasloucháme, si může sám srovnat myšlenky, zároveň cítí, že ho bereme vážně a že pro nás má cenu.

"Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost." (Ef 4, 29)

Ludmila Křivancová
Papiňák

DNE NAROZENÍ

Hříště. Dvě holčičky se houpají na houpačce a poklidně si povídají. „Dlouho nebyla žádná oslava,“ říká jedna zamyšleně. „To je škoda!“ „To mi nevadí,“ říká druhá. „Nemáš ráda oslavu?“ „Miluji je! A moc! Mám jich hodně. Každý den je svátek!“ „To nemůže být!“ „Ale může. My oslavujeme Dne narození.“ „Chtěla jsi říci Den narození.“ „Narozeniny oslavujeme také, ale jen zřídka, pouze jednou ročně. Ale Dne narozeniny jsou každý den. Můj otec vymyslel tento svátek.“ „A jakpak ho slavíte?“ „Jednoduše! Táta mě a maminku ráno probudí, všichni běžíme do kuchyně, naplníme si do sklenic vodu a táta říká přípitek: „Dnes se narodil skvělý den! Usmálo se na nás štěstí v tento krásný den! Na Nový den! Pijeme vodu, jíme med a zpíváme nějakou písničku.“ „A pokud se ukáže den špatným?“ „Tak to dříve bývalo. Ale jakmile jsme začali slavit tento svátek, téměř všechny jsou buď dobré, nebo velmi dobré. Velmi zřídka se děje něco ne moc dobrého.“ „Proč tedy ostatní lidé nemají takový svátek?“ „Táta řekl, že tento svátek má každý, ale ne každý si na něj vzpomene. Mnozí prostě na tento svátek zapomněli. Pokud chceš, přijď k nám v sobotu. Přespiš u nás a ráno s námi budeš slavit!“

www.biskupstvi.cz/pro-tebe

V životě přicházejí situace, ve kterých upadáme do beznaděje a zoufalství... Přesto každý z nás může stále znovu začínat s nadějí. Nadějí, kterou nám přináší poselství Velikonoc: že Ježíš Kristus žije – vstal z mrtvých! Bůh ho uskřísil! Potupná smrt na kříži nebyla posledním slovem.

Jít do Galileje znamená začít znovu

Začíná jaro, příroda se probouzí k novému životu a do těchto dnů přicházejí největší svátky v roce. Slavíme Velikonoce, jsou to svátky, které proměnily celý svět, protože: „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozemného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něho byl svět spasen.*“ (J 3,16-17)

Postní doba vrcholí vstupem do Svatého týdne, který začíná Květnou neboli také pašijovou nedělí, kdy obřad žehnání ratolestí spojený se slavnostním průvodem připomíná slavný Kristův vjezd do Svatého města – Jeruzaléma. Ježíše vítají zástupy učedníků, kladou mu na cestu ratolesti z polí a rozprostírají své pláště. Vítají ho jako krále a provolávají: „*Hosana, synu Davidovu, požehnaný, který přichází ve jménu Pána.*“

Jakým králem Ježíš je? Podívejme se na něj: jede na oslátku, nemá dvořany, kteří jej následují, není obklopen šikem symbolizujícím moc. Je přijímán skromnými, jednoduchými lidmi, kteří v Ježíši spatřují něco více, mají smysl pro víru, která říká: Toto je Spasitel. Ježíš nevstupuje do Svatého města, aby přijal pocty vyhrazené pozemským králům, těm, kteří mají moc, těm, kdo panují; on přichází, aby byl bičován a vysmíván, jak předpovídá prorok Izaiáš; vstupuje, aby přijal trnovou korunu, rákosovou hůl a nachově rudý plášť; jeho království bude zesměšněno; vstupuje, aby vyšel na Kalvárii obtížen dřevem kříže.

Zelený čtvrtek. Ježíš přichází, aby slavil se svými učedníky poslední večeři. *Když byli u stolu, Ježíš vstal od večeře, nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy. Přišel k Šimonu Petrovi. Petr mu řekl: „Nohy mi umývat nebudeš! Nikdy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Šimon Petr mu řekl: „Pane, tak mi umyj nejen nohy, ale i ruce i hlavu!“ Ježíš mu odpověděl: „Kdo se vykoupal, potřebuje si umýt jen nohy a je čistý celý.“ Když jim tedy umyl nohy, řekl jim: „Jestliže jsem vám umyl nohy já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy“ (srov. Jan 13,3-15).*

Ježíš učedníkům ukazuje, že jeho panování je služba druhým. On se nám ve své lásce zcela vydává, dává nám sám sebe. Ježíš říká: „*Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj.*“ (Jan 6,51.54-55)

Velký pátek. *Ježíše odsoudili na smrt a ukřižovali. Když uviděl svou matku, a jak vedle ní stojí učedník, kterého měl rád, řekl matce?: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si jí ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je vše dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal (srov. 19,23-30).* Ježíš nám dává všechno, co má, vydává své tělo, prolévá svou krev, odevzdává nám svou Matku, aby byla naší Matkou a také Matkou celé církve.

Kříž, nástroj umučení, se stává prostředkem záchrany. Ten, kdo chce poznat Ježíše, musí pohlédnout do nitra kříže, jako na tajemství smrti Syna, jako na nejvznešenější úkon lásky, zdroj života a spásy pro lidstvo všech dob. Skrze Ježíšovy rány se díváme až k jeho srdci. Díváme se na tajemství Boha, který byl trýzněn až k smrti a v jeho ranách jsme uzdraveni. Vtělením sestoupil Ježíš na zem, ale to nestačí. Musí zemřít, aby vysvobodil lidi z otroctví hříchu a daroval jim nový život smířený v lásce. To je Kristovo tajemství. Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek.

Bílá sobota. Ježíš odpočívá v hrobě. Hrob je zapečetěn a hlídá ho stráž. Zdá se, že zlo slaví vítězství, že smrt zvítězila nad

životem. Ženy zachovávají sobotní klid, připravují masti, aby šly pomazat mrtvé Ježíšovo tělo. Je to den, kdy církev mlčí, neslaví se svátosti. Lidé putují do kostelů k tzv. Božímu hrobu, k místu, které upomíná, že Ježíš celé lidstvo následoval ve smrti. Ale to je jen zdání, Bůh bude mít poslední slovo. Kristus je však silnější než smrt.

Neděle vzkříšení.

Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. A hle, začalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví. Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří.“ Mt 28,1-7

Anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a posadil se na něj. Onen veliký kámen, který měl zpečetit vítězství zla a smrti, byl svalen a stal se stoličkou pro Pánova anděla. Všechny plány a odpor Ježíšových nepřátel a pronásledovatelů byly marné, všechny pečete se rozpadly. Obraz anděla sedícího na kameni je viditelným projevem Božího vítězství nad zlem, projevem Ježíšova vítězství nad vládcem tohoto světa, vítězství světla nad temnotou. Strážci nemohou vydržet tuto strhující Boží sílu, jsou otřeseni a klesají jako mrtví. Moc Vzkříšení poráží ty, kdo měli zaručit domnělé vítězství smrti. Anděl Páně vyzývá ženy, aby neměly strach a nehledaly Ježíše v hrobě. „*Vy se nebojte!*“ Z andělových slov můžeme načerpat ponaučení: neochabujme v hledání vzkříšeného Krista, který dává život v hojnosti těm, kdo se s ním setkají. Najít Krista znamená především odhalit pokoj v srdci.

Byl vzkříšen, není zde... Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl. Jít do Galileje znamená začít znovu. Pro učedníky to znamená návrat do místa, kde je Pán poprvé vyhledal a povolal k následování. Je to místo prvního setkání a první lásky. Od této chvíle zanechali síť a šli za Ježíšem, naslouchali jeho kázání a viděli zázraky, které konal. Přestože s ním stále pobývali, plně mu nerozuměli, často jeho slova nechápali a před křížem utekli. Navzdory tomuto selhání je Pán neúnavně volá, aby ho následovali. V Galileji se učíme žasnout nad nekonečnou láskou Pána, který vytyčuje nové stezky na cestách našich porážek. Vždy je možné začít znovu. Také z trosek našeho srdce může Bůh vytvořit umělecké dílo. Pán nás zve, abychom nikdy neztráceli naději. Jít do Galileje znamená naučit se, že víra, má-li být živá, se musí znovu vypravit na cestu. Každý den oživovat počátek pouti a úžas z prvního setkání. Svěřovat se Bohu a nechat se překvapovat Božími cestami. Zmrtvýchvstalý nás také žádá, abychom se ubírali do reálné Galileje našeho všedního života.

Radostná velikonoční zpráva: Kristus žije a provází můj život, je vedle mne. Kristus tlučne na dveře mého srdce, abych ho pustil dál, Kristus žije. Jeho ukřižování, smrt a vzkříšení je skutek lásky pro každého z nás. Jeho rány nás uzdravují. Radostné prokazování lásky těm, kdo trpí na těle i na duši, je ten nejskutečnější způsob žití evangelia a nezbytný základ růstu našeho společenství v bratrství a vzájemném přijímání. V těchto velikonočních dnech nám prospěje, když si budeme opakovat: „*Pán žije! On vstal mrtvých!*“

Ludmila D.

Velikonoce nám dávají dost světla,
abychom putovali i údolím stínů plni síly, důvěry a odvahy.

CHVÁLA NEVĚDĚNÍ

Když před padesáti lety začal člověk kašlat, domníval se, že má kašel. Když začne člověk kašlat dnes, ví, že se musí podívat na internet, aby zjistil, co je to za podivný symptom.

Prokliká se až na odbornou lékařskou stránku *Chronický kašel a jeho příčiny* a tam se dočte, že ho možná postihl *gastrozofageální reflux* nebo se u něho projevila *chronická bronchitida* nebo *pneumokonióza*, nejedná-li se tedy o *pleurální výpotek* nebo – jaká hrůza! – o *nádorové postižení plic*. A tak člověk čte a neví sice, co čte, co však ví, je, že druhou fází jeho chronického kašle bude patrně akutní smrt. Možná mu bude celý proces ku prospěchu, možná se pacient půjde aspoň vyzpovídat. Ale toho povyku kolem, toho neštěstí a nepokoje! A proč? Jen kvůli předávkování informacemi, jimž pak fantazie umožnila vykynout v hlavě v horor.

Jaká revoluce v duších by nastala, kdyby nás, kdo se pinožíme na této planetě, najednou napadlo, že toho nemusíme tolik vidět, slyšet, číst, že nemusíme o tolika věcech přemýšlet, tolik věci shánět a vlastnit a dělat, a kdybychom místo toho všeho ony hodiny takto vydobytého času věnovali pomalému opakování modlitby *Otče náš*. Zemi by patrně postihla záplava svatosti a vztahy mezi lidmi by se brzy otřásaly pod neúnosným náparem dobra. Než však ten den nadejde, musíme počítat se světem, jaký je, a v tom světě se *homo sapiens* nestřídmě krmí haldami informačních polotovarů, jež mu jsou mediálním fastfoodem dopraveny pod nos. Důsledkem nezřízené konzumace dat pak obvykle bývá nadprodukce názorů. Díky vševedoucí síti můžu o všem do pěti minut něco vědět a snadno hned zaujmout postoj.

Zato stařec Agathon kdysi v egyptské poušti, kdykoliv zpozoroval něco, o čem si jeho srdce chtělo udělat názor, říkával sám sobě: "Agathone, nedělej to!" A jeho mysl tak dosáhla pokoje. Věděl, že člověk o spoustě věcí nemusí mít mínění, že smí zůstat bezradný, vybavený nikoliv odpovědí, ale pouhým hladem po ní. Z jeho kručícího a z nadzemských zdrojů syčeného nitra pak tiše vyvěrala láska k Bohu a bližním.

Naproti tomu z informačně přejedených a nadprodukcí postižených srdcí obvykle vyvěrá především záplava nevyžádaných rad. Chudák zatížený životní zkouškou si tak dnes může být jist, že se kolem něj vyskytne zástup dobrodinců, kteří mu s jeho nákladem rádi poradí. Zdarma se s ním podělí o poznání, co dělali, když byli na jeho místě, nebo co by dělali, kdyby na něm byli. Potěší tak nebožáka radostnou zvěstí o tom, že oni sami by se pod nákladem nezřítili. Pánova slova "jedni druhých břemena neste" nahradili novější, bezkontaktní variantou "jedni druhým s břemena radte". Flannery ÓConnor kdysi poznamenala, že má potřebu postit se čtyřicet dní před udělením rady a čtyřicet dní po něm, títo rádcové jsou však ochotni bližnímu posloužit dřív, než dořeke větu.

Ve světě plném lidí, co plní včera probrouzdaných článků produkují vlastní teorii všeho, se jednomu zasteskne po světě starce Agathona, mnicha, co neměl ani pořádné boty, natož názory, a poradit se odvážil jen párkrát za život – a to pouze těm, kdo vystáli důlek před prahem jeho cely. Písmo svaté soustavně číst nemohl, zato plně zužitkoval každý jeho verš, který někde slyšel, a všechno, co pochopil, hned sám na sobě uváděl v skutek. Přistupoval k Bibli jako k prameni, vybaven pouze touhou patřit Pánu. Nabíral ze Zdroje srdcem každodenně očišťovaným od obžerství, chlípnosti, lakomství, hněvu, závisti, lenosti i pýchy, takže v těch vodách nakonec načerpal poznání sebe, světa i samotného Spasitele.

Nalezl své poznání na dně, na tomtéž dně u paty kříže, kde před ním stáli Panna Maria a Marie Magdalena a svatý Jan. Měli o světě méně informací než vzdělaný a zkušenostmi obtížený Pilát, měli méně názorů než celá vychytralá velerada, a zdálo se jim tehdy možná, že nerozumí vůbec ničemu, úplně nejméně pak tomu, co se právě na té Golgotě děje. A přitom jedině títo bezradní a nevědomí směli objímat Pravdu, jež jim krvácela v dlaních.

Štěpán Smolen *Pominuté chvály*

Proč brát batolata na mši svatou?

Na první pohled se může zdát, že malé děti z bohoslužeb moc nemají a ještě představují rušivý element. Ale i první měsíce života jsou pro jejich víru důležité.

Někdo vodí děti do kostela až od pozdějšího věku, až z toho mají "pojem". Zdá se však, že nikdy není příliš brzy. "Pokud rodiče chodí do kostela na bohoslužby, je zcela přirozené, že svému dítěti chtějí ukazovat tento duchovní rozměr života. Dítě si tak od mala zvyká na prostředí kostela, které zpočátku sice moc nevnímá, ale v batolecím věku si ho už zapamatovává a učí se v něm určitému způsobu chování," říká psycholožka z Křesťanské pedagogicko-psychologické poradny v Praze Hana Imlaufová. Poukazuje na to, že rodiče formují své dítě i tím, že mu ukazují svým příkladem různé vzorce chování a jednání. "I když to může vypadat, že dítě mnohemu v kostele ještě nerozumí, patří tam. Pokud nebudeme slavit eucharistii s dětmi, za pár let ji nebude slavit nikdo. A ještě je dobré si uvědomit, že nadpřirozená Boží blízkost působí na děti úplně stejně jako na kteréhokoli zbožného dospělého," vysvětluje. Jak bude dítě bohoslužbu vnímat, závisí do jisté míry na vynalézavosti rodičů. "Zpočátku budou mít pro dítě při mši jakési záchytné body, na které upoutají jeho pozornost. Za dobré považují, aby se rodiče střídali v tom, kdo se bude dítěti věnovat. Na kázání může ten, který má v tu neděli 'službu' s dítětem, odejít, aby kněz nebyl rušen a ono se mohlo před kostelem proběhnout. Pak už je bohoslužba oběti, kde těch momentů k upoutání pozornosti je více, jakýmsi vrcholem je to, že si jde dítě s rodičem pro křížek," zamýšlí se psycholožka. Rodičům mohou být pomoci pro zklidnění ratolesti také dětské knížky s křesťanskou tematikou, naopak dávat dítěti jídlo při bohoslužbě je nevhodné.

Nikdo samozřejmě nemůže od dětí očekávat, že budou spořádaně sedět a ani nedutat. I přesto je na místě učit je dodržovat jisté meze – šeptá se tu, nekřičí, neběhá. Kostel je přece jen místem modlitby a ztišení. "V posledních letech bohužel přibývá rodičů, kteří nedávají svým dětem hranice, a to mnohdy vidíme i v kostele," upozorňuje Imlaufová. Děti by se proto měly volně pohybovat vzadu v kostele, nikoliv před oltářem, kde na sebe upoutávají pozornost. Velmi doporučuji otevřený rozhovor s knězem a společné hledání hranic tak, aby byly pro děti v kostele stejné, a tím pádem srozumitelné. Pokud budou jasná pravidla, lépe se bude moci někomu sdělit, že je nerespektoval a překročil," dodává.

Přítomnost dítěte ovlivňuje i ostatní věřící. Jak se mají chovat například ti, kteří své ratolesti už vychovali? "Radovat se z každé mladé rodiny, která do kostela chodí. Nenapomínat děti při bohoslužbách, protože to rodiče a především maminky velmi zraňuje," radí psycholožka.

V mnoha farnostech mají pro děti vyhrazená zvláštní místa. Někdy jsou to jen místa v lavicích, jindy přeplněné sakristie, které občas připomínají spíše džungli než kostel. Velmi tedy záleží na formě. "Pokud je pro děti vyhrazené místo, kde mají s rodiči sedávat, je to pro ně jasný signál, že tam jsou vítány. Pokud se dětem někdo věnuje i při kázání, odvede je do jiného prostoru a tam má s nimi katechezi na téma nedělního evangelia, může to dětem pomoci k lepšímu pochopení Božího slova a rodičům k lepšímu soustředění na homilii. Pak by se ale děti měly vrátit a být na bohoslužbě oběti přítomny. Pokud se nějak zapojí, třeba přinášením darů či shromážděním kolem obětního stolu na modlitbu *Otče náš*, je to skvělé. Ale z liturgie je vyčleňovat a nabízet jiný program považují za nevhodné," říká Imlaufová.

Je ale třeba mít na paměti, že návštěva kostela je jen jednou součástí náboženské výchovy. "Už od narození má dítě z postojů a jednání svých rodičů zakoušet, že se vztahují k živému Bohu. Pokud to bude vnímat, postupně se bude připojovat do modliteb, seznamovat se s biblickými příběhy, učit se křesťanské písně, poznávat Boží řád v přírodě. Základem dobré náboženské výchovy je učit dítě žasnout. A to malé děti umí někdy mnohem lépe než my dospělí," uzavírá psycholožka.

Katolický týdeník 21.-27.2.2023

Kdo zažije přítomnost Zmrtvýchvstalého uprostřed nás,
prožije pravé Velikonoce a vítězný Kristus se mu dá poznat jako apoštolům.

Ženy, které šly ke hrobu

První den v týdnu, když začínalo svítat,
šly ke hrobu a nesly vonné masti,
které předtím připravily.

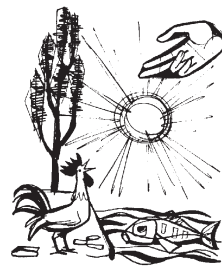
Lukáš 24, 1

Jsem muž, nemám rád feminismus ani feministky. Tato slova by dnes stačila k vyvolání ostré polemiky, já se však obracím k vám – přes propast času. Za vašich dob byly ženy na okraji společnosti. Nikdo je nebral vážně, nikdo s nimi doslova nepočítal (dokonce i počty účastníků historických událostí zahrnovaly pouze muže). Ani evangelisté – opět muži – nebyli v tomto směru výjimkou. Zaobírali se především "mužskými" záležitostmi a vaši trvalou přítomnost zaznamenávali pouze okrajově, dalo by se říci v poznámkách pod čarou či spíše mezi řádky. Proto v evangeliích (a nejen v nich) vystupují především muži. S jedinou výjimkou, kterou můžeme sledovat v těchto velikonočních dnech.

Dochází k situaci, kdy se muži musejí spolehnout na svědectví vás, žen. Z jednoduchého důvodu: žádný mužský svědek se nenašel. Je opravdu ostudné, co se po Ježíšově smrti na kříži událo. Všichni učedníci – dokonce i ten jediný, který spolu s vámi vytrval na Golgotě – se ukryli do bezpečí a neodvažovali se vystrčit nos. Čekali, až se situace trochu zklidní, až se vše vrátí do normálu. Jako kdyby to – po všem Ježíšově působení – bylo možné! Jako muž zcela chápu jejich důvody a rozpoležení. Svou zbabělost nevnímali jako zradu. Naopak, sami se cítili být zrazeni svým Mistrem, do něhož vložili všechny naděje. Po celé tři roky se zaobírali představami nejrůznějších výsad a odměn. Nyní, po tvrdém střetu s realitou světa, byli nutně bezradní, frustrovaní a zmatení. Potřebovali se stáhnout z veřejného dění a vzpamatovat se. Podobně jako politici po utržené volební porážce.

Něco takového vás vůbec nenapadlo. Ač jste rovněž byly naplněny žalem ze smrti milovaného Pána, nezaobíraly se myšlenkou na neradostnou budoucnost. Nedokázaly jste takticky

vyčkávat, kam se události pohnou. Neuměly jste rázem zapomenout na přízeň srdcí, jež vás spojovala s Ježíšem. Nedbaly jste na perzekuce židovských starších ani římských vojáků a šly jste vykonat to, co bylo potřeba podle zákonů lidských i Božích. Šly jste posloužit alespoň mrtvému Ježíšovu tělu. Přestože vás muži s oblibou považují za málo racionální, je zřejmé, že jste i ve svém zármutku uvažovaly zcela logicky. Vzaly jste s sebou všechny potřebné masti a cestou uvažovaly, kdo vám odvalí kámen od hrobu. Naštěstí to nebylo třeba.

Nadešla chvíle, kdy i na vás padla bázeň. Nebály jste se na Golgotě, vojáků ani farizeů, ale teprve nyní, když jste narazily na prázdný hrob a promluvil k vám anděl. Ani zde však netrvalo dlouho, než se váš strach proměnil v radost – a službu. Rozběhly jste se do města a všem zvěstovaly onu úžasnou novinu. Opět jste musely čelit nepřijetí, nepochopení, výsměchu a ústrkům. Nezajímaly vás; vaše vnitřní radost to všechno neskonale převyšovala. Vy jste nepotřebovaly fyzické důkazy Ježíšova zmrtvýchvstání (jako apoštolové), vám zcela dostačovala jistota srdce.

Skláním se před vámi s hlubokou úctou a děkuji vám za zvěstování evangelia. V ryze mužském světě by zřejmě opravdu Ježíšovo působení skončilo smrtí na kříži. Díky vám se tak nestalo. Díky vám i za to, že jste svým neokázalým způsobem osvědčily všechny vlastnosti a schopnosti, které chybí nám mužům. Ty, jež jsou vaší výsadou a doménou. Ty, které určují vaši nesmírnou důstojnost a úlohu v tomto světě. Ty, o nichž netuší mnozí muži ani současný feminismus a jeho aktivistky.

Pavel Obluk Milý Jidáš

(Dopisy očitým svědkům velikonočního příběhu)

ŽIVOT JE DAR

Existují dva způsoby pohledu na život. Lze jej vnímat jako zápas a právě tak ho také chápe naše západní kultura. Jde v něm o vysoké ambice a o široké lokty ve snaze být nejlepší, hodně toho stačit a hledět dosáhnout úspěchu.

Život však lze přijímat jako dar. Všecko, co potřebujeme, nám bude dáno. Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél (Jak 1, 17). Všecko dobré pochází shůry, a co je špatné přece nepotřebujeme. Místo boje lze žít v důvěře a odevzdání. Víme přece, že se Otec na nebesích o nás postará: vždyť jsme jeho děti, jak by na nás mohl zapomenout?

Samozřejmě to neznamená, že nemáme pracovat. Práce je také jeho darem a dobře to vědí ti, kdo o ni nedobrovolně přišli. Víme-li ovšem, že je celý náš život Božím darem, začneme pracovat jinak: pokojně a harmonicky.

Bůh nám poskytuje všechno potřebné k životu, vždyť život sám je jeho darem. Není třeba si vybojovávat, co nám bylo dáno.

Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti (Jan 15, 5). Život proudící v ratolestech je darem vinného kmene. Proč se snažíš sám utvářet svůj život? - podivuje se Ježíš. Vždyť to může být tak jednoduché! Otevři se mi, zůstaň ve mně a já ti dám svůj život. Dáváme přednost svému životu před jeho?

Wilfrid Stinissen
I dnes je den Boží

VÍRA NENÍ APATICKÁ

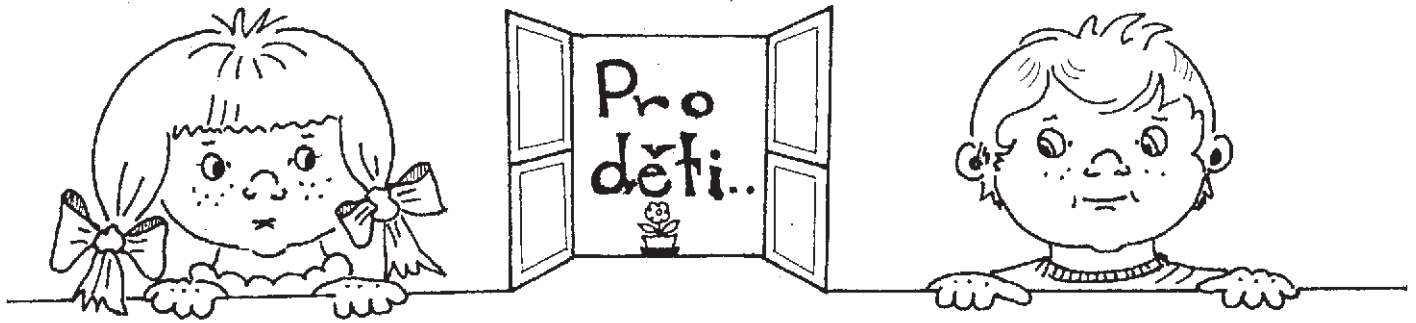
Víra se buď předává, anebo neexistuje. Víra není něčím, co je určeno pouze mně, abych vírou rostl. To je gnostická hereze. Víra tě vždycky vede, abys vycházel ze sebe a předával víru. Víru je třeba předávat a nabízet především svědectvím: "Jděte, ať lidé vidí, jak žijete."

Víra nezbytně vede ven, vede tě, abys ji předával, protože víra se sdílí bytostně. Není apatická. "Chcete říci, otče, že máme všichni být misionáři a jít do dalekých zemí?" - Ne, to je jen jedna část misionářského rozměru. Avšak znamená to, že máš-li víru, musíš nutně vyjít ze sebe. Musíš vyjít ze sebe a projevovat víru mezi lidmi. Víra je společenská, je pro všechny: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!" To není žádné přetahování, jako bych byl z nějakého fotbalového týmu nebo dobročinného spolku. Věřit neznamená dělat nábor. Znamená to činit viditelným Zjevení, aby Duch Svatý mohl působit v lidech prostřednictvím svědectví: službou svědka. Služebnost je životní styl. Říkám-li, že jsem křesťan a žiji jako křesťan, přitahuje to. A to je svědectví.

365 dní s papežem Františkem

Setkání s vítězným Kristem přináší radost. Tu sice může kazit výčitka svědomí, jak to zažil Petr, ale vítěz nad smrtí vyhrál i nad naší ubohostí a nežadá dokonalost, jen lásku, pak nabízí důvěru a vlévá pokoj. Kéž setkání s vítězným Kristem přinese uzdravení.

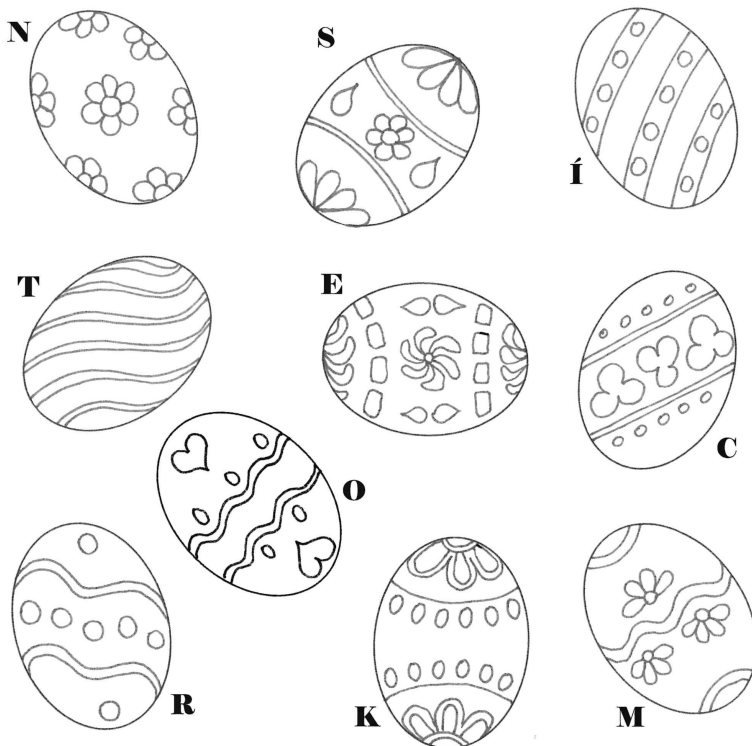
PŘÍBĚH JEDNOHO KOUSKU

Byl jednou jeden drobný kartonový kousek puzzle a ten zapadl za ledničku, takže už ho nikdo nedokázal najít. Byl to velmi cenný puzzlík: měl tvar mužika a na sobě měl podivuhodný žluto-hnědo-červeno-bílý vzor. Byl za ledničkou už tak dlouho, že zapomněl, co je zač.

Rozhodl se proto, že si bude říkat "Kousíček". Rozhodl se tak podle toho, co viděl kolem sebe: všichni ostatní byli zcela jasně "oni", tedy konkrétní

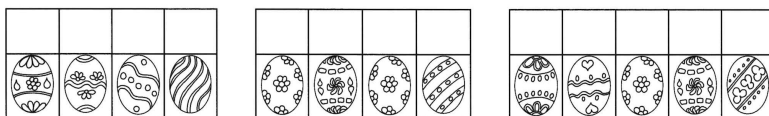
VELIKONOCE – DOBRÁ ZPRÁVA

Velikonoce jsou dobrou zprávou nejen pro ty, kdo Ježíšovo zmrtvýchvstání zažili na vlastní kůži – Marie Magdalská, ženy jdoucí ke hrobu, apoštolové a další lidé. Jsou radostnou zprávou také pro nás, kteří žijeme v současné době. Vyluští dobrou zprávu z velikonočních kraslic.

TAJENKA:

Velikonoce nám všem dávají naději, že...

Katechetický věstník č. 8/2017-18 © Biskupství brněnské

předměty. Stůl byl stůl, židle byla židle, dokonce i kočka byla kočka. Co byl ale on?

"Jsem určitě kousek něčeho. Ale čeho?" A tak se rozhodl, že to půjde zjistit. Na svých okrouhlých nožkách se dokolébal do zahrady. A tam začal hledat.

Jako první narazil na velký kámen. "Nechybí ti náhodou něco?" zeptal se nesměle. "Ne. Kámen je dokonalé stvoření. Nic mu nechybí. Mazej pryč! Nepotřebuji nic a nikoho."

Kousíček se lekl toho tónu a pokračoval v potulce po zahradě. Přišel na kraj velmi podezřelé louže špinavé vody a ta ho zvala: "Jen pojď, bratříčku, tady je místa dost!" Kousíček do louže nadšeně skočil, ale začal ve vodě měknout a topit se. Zachránil ho dobrosrdečný kos, který ho položil na kopretinu, aby oschnul.

Sluneční paprsky a lehký vánek Kousíčka osušily, takže byl brzy schopen pokračovat ve svém pátrání. Šel a šel, až přišel k čemusi kulatému, celému pichlavému a s malými dvířky. Byl to kaštan ve slupce a zval ho: "Pojď, obejmeme se a půjdeme si spolu hrát."

Kousíček se k němu vrhnul, ale... "Auvajs!" Celý se popíchal. Kaštan byl úplně pokrytý ostny. "Teď chápu, proč nemáš kamarády," řekl sklíčeně Kousíček. Rozloučil se s kaštanem a odvážně se vydal dál po zahradě. Po chvíli jeho pozornost upoutala drzá světýlka. Vydal se tím směrem a ocitl se v bandě skleněných střepeů.

Byly to koneckonců kousky jako on a on si už chtěl se svými novými kamarády začít hrát, jenže si v jednu chvíli střepeů jako na povel přestaly hrát a rozestavily se ostrou stranou nahoru. Kousíček zjistil, že žádnou ostrou stranu nemá, a tak váhavě zůstal, jak byl, a čekal, co se stane. "První cenu tomu, kdo ji propíchne jako první!" vykřikl nejsilnější střepeů. Propíchne? Ale co?

Pan Kousíček pochopil. Střepeů ležely na cestičce a po té cestičce právě přijížděl kluk na kole. Kolo vjelo do střepeů a ... fííí! "Ach ne!" řekl kluk. Slezl z kola a smutně prohlížel pneumatiku, jak se rychle vyfukuje. A zatímco ji prohlížel, padl mu zrak na Kousíčka.

"Já jsem to nebyl!" křičel ze všech sil Kousíček. Kluk ale neznal řeč, kterou mluví puzzle, a tak ho popadl, odběhl domů a volal: "Mami, mami! Našel jsem ho! Našel jsem ten kousek puzzle!" Jak se to dětem stává, zapomněl už na píchlé kolo ze samé radosti nad tím, že našel ztracený kousek puzzle.

A za okamžik už se Kousíček ocitl v objetí mnoha dalších kousíčků, jako byl sám, a s velkou radostí pochopil, že jeho hledání je u konce. Konečně ví, kdo vlastně je! Teď dostaly smysl i ty barevné skvrny na zádech: žlutá a hnědá byly součástí tygrova čumáku a červená a bílá patřily zubům a otevřené tlamě. Všechny kousíčky společně tvořily nádherného tygra fvoucího v džungli.

"No ahoj! Už jsme na tebe čekaly! Vítejí!" pokřikovaly na něj ostatní puzzle. "Strašně jsi nám chyběl!" "Vy jste mi taky moc chyběli, bráškové," vydechl Kousíček na vrchlu blaha.

Bruno Ferrero Útecha pro duši

Bůh stvořil lidstvo jako puzzle. Žádné dva kousky nejsou stejné.
Když se všichni obejmeme, staneme se Božím snem.
Štěstí spočívá v tom, najít to naše jedinečné místo, na míru právě nám.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Sejdou se tři – Američan, Rus a Čech – a hádají se, která ze tří zemí je mravnější. Tak vypustí letadlo s měřicími přístroji a dostali tyto výsledky: Nad USA přístroje naměřily, že se milostným hrátkám věnuje 60% obyvatel. Nad Ruskem to bylo 45%. A nad Českem jenom 10%. Čech se začne naparovat a vytahovat, jak jsme mravný národ. A tu se k němu nakloní pilot a říká: „Taky mi to dalo spoustu práce létat celou dobu jenom nad pionýrskými tábory.“

„**Včera jsme se s manželkou pohádali**, ale stejně jsem měl poslední slovo já.“ „Acos jí řekl?“ „Tak si to teda kup!“

Pan kostelník jede z Lurd přes hranice a musí otevřít kufr auta. Celník vyhrabe ze spodu mezi zavazadly pořádnou láhev koňaku. „Aco má být toto?“ ptá se. „To je lurdská voda,“ odpovídá kostelník. Celník si nevěřícně přičichne, a když ucítí nefalšovanou vůni alkoholu, naježí se a říká: „Vždyť to je pravý koňak!“ Ale kostelník nezaváhá ani na chvíli: „Zázrak, zázrak...!“

Ptali se kloučka ze školky, který den v týdnu má nejraději. „Sobotu,“ vyhrkne. „A proč?“ „Protože v sobotu nemusím jít do školy ani do kostela.“

Vězeňský kaplan promlouvá k recidivistovi, který už potřetí vylopuil pokladnu: „Můj synu, až se dostaneš na svobodu, rád ti budu pomáhat.“ „Moc děkuji za nabídku, důstojnosti,“ povídá vězeň. „Ale na to musí být odborník.“

Děda přijde ke zpovědi a přiznává se: „Pane faráři, zhřešil jsem. Přes válku jsem schovával na půdě jednoho Žida.“ „Ale synu, to není hřích pomoci člověku, ať už je jakékoli víry.“ „Pane faráři, ale já jsem od něho žádal každý den 20 korun.“ „No, to už tak pěkné nebylo. Ale to není velký hřích.“ „To se mi ulevilo, pane faráři. A neměl bych mu už říci, že válka skončila?“

Na faru přijde rázná dáma a hned: „Pane faráři, musíte nás rozvést!“ „Cože?“ nechápal kněz. „No rozvést, my už to spolu nevydržíme!“ vysvětlovala rázná dáma. „Aha,“ chytal půdu pod nohama kněz, „ale to přece nejde, manželství je nerozlučitelné, však jste si to slíbili, dokud vás smrt nerozdělí.“ „Jaképak slíbili neslíbili, když jste nás sezdal, musíte nás i rozvést. A vůbec, my si to klidně zaplatíme!“ trvala na svém dáma. „Hmmm“ zamyslel se kněz, „no, přijďte zítra, ono to nejde tak nahonem, na svatbu jste se přece také připravovali. Pěkně se oblečte, nějak to zkusíme.“ Dáma spokojeně odešla domů a druhého dne připlula na faru v róbě a v doprovodu okravatovaného manžela. Kněz je přivítal, vzal kropáč, rozmáchl se... a bim dámu po hlavě! A bim pána po hlavě! A znovu dámu, a znovu pána... „Co to děláte?!“ vzpamatovala se po chvíli ze šoku dáma. „No vždyť jsem říkal – dokud vás smrt nerozdělí...“

Dva chlapi rozumují nad životem a dojdou k tomu, jestli věří v Boha. Jeden povídá: „Já v Pána Boha věřím! A co Ty? Druhý na to hned dodá: „Já ne... protože ... nó, kdyby archeologové vykopali kostru, tak to bych v něho uvěřil!“

www.katolik.cz

Proč je to s některými lidmi těžké

Bůh ví, že jsem se naučil s mnoha lidmi řešit potíže, ať už to byly problémy malé, mezilidské, nebo velké, které se týkají celého našeho řádu. V takové situaci si sedneme a hovoříme spolu. Co si však počít, když některý z účastníků tohoto setkání všechno blokuje? Nikoli tím, co říká, ale tím, co vůbec neřekne, a tváří se nasupené. S tím si neumím moc poradit.

Bylo tomu tak i na setkání před několika dny. Jeden z účastníků celou dobu seděl a mračil se. Nejprve jsem hledal chybu u sebe: co když jsem se ho nechtěně dotkl? Nebo co když mu připadá všechno to, o čem tu mluvíme, nesmyslné? Snažil jsem se ho vtáhnout do rozhovoru, ale ne a ne se to podařit. Potom znejistěli i ostatní. Diskuze vážla a mezi námi se šířil chlad.

V takových situacích mám ve zvyku přemýšlet, jak se na to dívá Bůh. Ten člověk s odměřeným výrazem je Boží tvor stejně jako já. Bůh nás má oba rád – i když je to pro mě v tu chvíli, příznám se, těžko pochopitelné. Ale já to zkusím! Když bylo setkání na chvíli přerušeno, vyslal jsem k nebi stělnou modlitbu a toho "potížeistu" jsem směle oslovil. Neptal jsem se ho samozřejmě na to, proč se dívá tak nazlobeně, ale zeptal jsem se ho na názor na nějaký věcný problém. A vida! Choval se přátelsky, uvažoval nad tou věcí spolu se mnou a jednou se dokonce usmál. Bylo zřejmé, že proti tomuto setkání ani proti jeho účastníkům nic nemá. Odmítavý výraz jeho obličeje neměl nic společného ani se mnou, ale jen s ním samotným. Prostě se tak tváří pokaždé, dokud se mu člověk nepřiblíží. Co všechno možná prožil? Ať tak či onak, zvykl si světu ukazovat zasmušilou tvář. A ve svém životě to tedy teď dělá.

Člověk však u něho pořídí, pokud se k němu chová přátelsky a nenechá se zmást. Po přestávce už bylo všechno jednodušší.

Svatý Benedikt opata vyzývá, aby se přizpůsobil zvláštnostem mnoha lidí. Někdy se Boha ptám, jak to myslel, když tvořil toho či onoho člověka, s nímž je tak těžké vyjít. Napadá mě jen jedna odpověď: Bůh chce, abych rostl v trpělivosti a lásce. Cožpak není mnohotvárnost povah koneckonců mnohem krásnější a více obohacující, než kdybychom byli všichni naklonovaní?

Notker Wolf Prokletý mobil

Střední věk má i své kladné stránky

Každý, kdo už má na zádech pár křížků, to zná: náhle člověk přestane věřit, že *jednou* bude všechno lepší. Mnoho šancí člověk promarnil. Spousta věcí se nám nepodařila! "A to už mám půlku života za sebou!" Někdy nás prostě přepadají takové znepokojivé myšlenky.

Nedávno jsem se dal během dlouhé cesty vlakem do řeči s jednou ženou, která ke mně brzy pojala důvěru. Už nebyla mladá, nevnikala ani zvláštními znalostmi, ani skvělou vizáží, ale vyzařoval z ní pozitivní postoj k životu. A přitom mi vlastně povídala o samých svých přehmatech.

Právě se rozešla se svým životním partnerem, protože se k ní po celá léta choval pohrdavě. Ten rozchod byl strašný. S úžasem však zjistila, že se jí bez něj žije dobře. V zaměstnání se jí před nedávnem přihodilo, že místo, o které velmi stála, dostala její mladší kolegyně. Velmi se jí to dotklo, ale s lehounkým úsměvem se mi svěřila: "Ranilo to hlavně moji ješitnost a s tím už se člověk snadno vypořádá, ne?" Nejvíce se však trápila tím, že si myslela, že udělala spoustu chyb ve vztahu ke svým dětem. Svému dospělému synovi prý například neustále radila, jak si má zařídit život – až toho měl dost a přestal si s matkou telefonovat. "A přitom jsem totéž strašně nesnášela u své vlastní matky," řekla mi. Proto se nyní rozhodla svého syna navštívit. "Abych ho zase jednou pěkně objala. Měl by přece vědět, jak moc ho mám ráda. Nechci to odkládat, protože v mém věku už člověk před sebou nemá zase tolik času."

Dříve než jsem své spolucestující stačil říct, jak moc obdivuji její životní postoj, ta žena vystoupila. Mnoho věcí jí nevyšlo, ale z každé situace si přesto dokázala odnést něco pozitivního: naučila se umět být sama, zvítězit nad svojí ješitností, bezpodmínečně milovat. Myslím, že toho všeho lze dosáhnout pouze díky přibývajícím životním zkušenostem. Když se do toho pustíme, můžeme uprostřed života navzdory mnoha neúspěchům učinit pozitivní bilanci. Nemáme k tomu odvahu? Nemusíte se do toho pouštět sami: vždyť Bůh již dávno zná vaše silné stránky a pomůže vám je objevit.

Notker Wolf Prokletý mobil

Kristus zvítězil a jeho vítězné tažení pokračuje ve všech, kteří křtem vstoupili do jeho smrti a dostali účast na jeho božském životě.

O SPASITELSKÉM KOMPLEXU

Nevím, jak vy, ale já mám k němu sklony. Uvědomila jsem si, že bych nejraději měla lidičky pěkně zarovnané v šuplíčkách nebo naskládané v hromádkách, ale oni pořád nějak vyčuhují! Když zlobí dítě, napomenete ho nebo mu prostě dáte jednu na zadek. Ale co když zlobí dospělí? Co dělat, když vidíte, jak si někdo svým chováním, svým životním stylem ubližuje? Ráda bych mu poradila a zachránila ho. Karlovi, aby nepil a víc se hýbal, Markétě bych vysvětlila, že není dobré být závislá na počítačové hře. Mnoha lidem bych naordinovala, že "TO CHCE ROZCHODIT". Pepa by měl jít k psychiatrovi a netrápit okolí svými sotva snesitelnými stavy deprese. Vysvětlila bych lidem, že přece nemůžou žít jen pro sebe, proflákat den, pařit. Všem bych chtěla hlásat, jak je to zoufale málo.

Co s dospívajícími dětmi, které pijí, nebo dokonce berou drogy? Mám pocit, že rodičům zbývají často jen oči pro pláč. Jak úžasné i úděsné je tajemství lidské svobody!

Nejraději bych ty lidičky popadla za ruku a odnesla někam, kde jim nehrozí žádné nebezpečí. **Ale bez svobody bychom nebyli**

schopni lásky. Jak často si musíme opakovat, že ani ty nejbližší nemohu ochraňovat a radit jim proti jejich vůli. Takoví radílkové také určitě nejsou nijak zvlášť oblíbeni. "Ona mi kecá do života." Ale respektování svobodné vůle druhých, toho, že se rozhodují někdy i pro zlo, to mě tedy opravdu drtí. Kdyby škodili jen sobě, ale tak často trápí a ničí i ty druhé. Jak moc asi bolí mámu, když se její dítě rozvádí, když je ve vězení, když svůj život nezvládlo. Jedno řešení jsem našla – **Kristův kříž.** Ježíš sám věděl, že někteří lidé o spásu a záchranu nebudou stát. Dává svůj život, sebe až do krajnosti – a vidí lhostejnost. To musela být strašlivá bolest. Všemohoucí Bůh visí na kříži a dává se člověku. Jde do toho, navzdory všemu. Nabízí, nevnučuje se. Dává Desatero, ale s bolestí hledí, jak člověk normy překračuje a škodí si, jak je schopen se zničit. Před tímhle zůstávám stát s otevřenou pusou.

Nemůžeme zachraňovat a pomáhat tam, kde o to nestojí. Je to zbytečná námaha. Ale milovat navzdory všemu, to můžeme. Tolerovat, tiše nést. Moc mě oslovuje moudrá rada: "**Změnit, co se změnit dá, a vydržet, co se změnit nedá.**" Spasitel už tu byl. Já jím být nemám, mám být přítelkyní připravenou pomoci, když druzí chtějí.

Ludmila Křivancová
Papiřák

MÁMA NENÍ SLUŽKA, MÁMA JE DÁMA

Dneska jsem šel kolem cukrárny na Florenci, stál tam asi desetiletý kluk se svou mámou. U nohou měl skateboard a lízal zmrzlinu. Ona stála a zamilovaně se na něho dívala. Projdu kolem nich a najednou slyším: nech to, Máto, já ti to vezmu a jdeme. Otočím se a vidím, jak se máma ohýbá, bere do ruky skateboard a jdou spolu pomalu k tramvaji. Ona na zádech batoh, v jedné ruce nákupní tašku, přes rameno kabelku, v druhé ruce skateboard. Vedle ní její Máta v jedné ruce zmrzlinu... a to je všechno. Já to prostě nedávám...

Můžete mi, mámy, prosím vás, vysvětlit, proč tak ochotně děláte služby svým dětem? Co to jako je za úchytku? A můžete mi, tátové, vysvětlit, proč nezasáhnete, když se něco podobného děje? Vidíme to všude kolem sebe: mámy ověšené jak vánoční stromky a vedle nich si radostně pohopsávají jejich úžasné děti. Aktovky se nosí do školy, sportovní tašky na tréninky, batohy na výlety. Nosí se také koloběžky a trojkolky. Tlačí se kola. Odnáší se nádoby.

Některé děti jsou jak novodobí šlechticové. Pan baron vstane, služebnictvo mu pomůže vysvléknout pyžamko, věci už má nachystané, pak mu pomůže se obléknout. Pan baron stojí a čumí. Přejde do kuchyně, kde na něho čeká připravená snídaně. Nají se, napije, pak se zvedne a odejde. Služebnictvo po něm uklidí ze stolu. Hned po tom přeběhne služka do pokojíku a ustele. Před odchodem pana barona obuje a jede se do školky. Malý baron usedne do své sedačky v autě a nechá se přivést systémem dveře-dveře k budově.

Ale nejde jen o malé děti. Desetiletí kluci si běžně nechávají utírat nosy, nasazovat čepice, zastrkávat tričko do kalhot, uklízet rozházené oblečení. Hrůza.

Cílem výchovy je přece **samostatnost!** Abych uměl **čelit životu!** Mozek je šťastný jenom tehdy, když se o něco **snaží a o něco usiluje!** Fakt jsme na to zapomněli?

Vzpomínám na jednu mámu, která si přede mnou vlastně jen tak mimochodem posteskla: ten náš kluk je šikovný, ve škole mu to jde samo. Akorát mě mrzí, že se mnou mluví jako se služkou. Chvilku bylo ticho. Nevěděl jsem, jestli do toho mám jít, nebo ne. Ale pak jsem to řekl: no, když se k němu chováš jako služka, tak se nediv, že s tebou mluví jako se služkou. Byla překvapená. Divila se.

Ona to přece myslí dobře. Nemám rád tuhle větu. Mámy to totiž vždycky myslí dobře. Apak se diví. Čemu se ale divíte? Vždyť jste si je to samy naučily. Proč jste to nechaly zajít tak daleko? Ani otcové nezasáhnou. Zpravidla proto, že si taky sami nechají doma posluhovat. Žena jim peče, vaří, uklízí, chystá svačiny. Muž

přece chodí do práce! A pak doma po zásluze odpočívá! Ale žena taky chodí do práce. Ale doma má pak ještě druhou směnu. A tak se snaží a snaží. A ostatní se vezou a vezou. Takže, hošani, tím myslím všechny chlapy od tří do sedmdesáti: přestaňte se chovat jako nesamostatní choboti a nenechávejte si sloužit. Je to fakt trapné.

Máma není služka, máma je dáma! Tátové: vaší největší předností je limit a řád. Probudte se a zasáhněte! Jste džentlemani? Umíte se postavit za svou ženu? A otázka: vyprali jste si a vyžehlili to, co právě máte na sobě?

Mámy: vaší největší předností je nekonečná otevřená náruč. Obětavost. A zároveň to může být taky vaše největší slabina. Nebezpečí. Umíte se chránit? Amohly byste už konečně začít?

A ještě tady mám vzkaz pro tu mámu z Florence: každá máma by měla z kluka vychovat Rytíře, ne samostatného blbečka...

Marek Herman *Máma není služka, máma je dáma*

**Charita
Slavičín**

Charita Slavičín ve spolupráci s Jednotou svatého Josefa Nevšová a Lékárnou Horní náměstí děkuje všem dárcům, kteří přispěli do Potravinové sbírky. Základních potravin se vybralo více než 295 kg. Děkujeme, že pomáháte s námi.

Tři synové

Tři ženy přišly ke studni pro vodu. Nedaleko odtud seděl starý člověk a poslouchal, jak ženy chválí své syny. "Můj syn," říká první, "je tak šikovný, že se mu nikdo nevyrovná..." "Můj syn," říká druhá, "zpívá tak krásně jako slavík! Není nikoho, kdo by měl tak krásný hlas jako on..." "A proč nechválíš ty svého syna?" ptaly se té třetí, která mlčela. "Nedělá nic, čím bych se mohla chlubit," odpověděla. "Můj syn je jen obyčejný chlapec, není na něm nic zvláštního..." Ženy naplnily své nádoby a šly domů. Starý člověk šel pomalu za nimi. Nádoby byly těžké a upracované ruce slabé. Proto se ženy zastavily a odpočívaly. Bolelo je v zádech. Tu jim přišli naproti jejich tři synové. První se postavil na ruce a dělal přemety, jeden za druhým. Ženy volaly: "To je šikovný chlapec!" Druhý zpíval tak nádherně jako slavík a ženy zbožně naslouchaly, až slzely. Třetí chlapec běžel za maminkou, vzal do rukou džbánky a nesl je domů. Tu se ptaly ženy toho starého člověka: "Co říkáš na naše syny?" "Kde jsou vaši synové?" ptal se stařec s údivem. "Vidím jen jediného syna!"

Hoffsümmer: *Krátké příběhy*

Můžeme si blahopřát ke vznešenému úkolu vydávat svědectví o vítězství Krista a k pověření přinášet světu naději. Máme důvod k radosti z jeho přítomnosti ve svém srdci, z jeho vítězství nad zlem v nás. Okolím čeká na naše zkušenosti s jeho vítězstvím, těší se na naše svědectví.

Křty:**Únor:**

Magdaléna Jemelková
Barbora Smolíková
Adriana Smolíková
Václav Matějka
Štěpánka Anežka Míčová
Stella Anna Gromská

Březen:

Jiří Maryáš
Sebastian Marek

Pohřby:

23.2. Ottilie Plášková, 1930, Slavičín
2.3. Emílie Krmenčíková, 1934, Slavičín
9.3. Julie Bělejová, 1929, Loučka

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděli v měsíci při mši svatě v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátoť nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- **15.00 – 16.00**
Pátek **8.30 – 9.30** **15.00 – 16.00**

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): **739 245 911**
Mons. P. Marian Dej (soukromé): **731 919 369**
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

8.4. - 14.4. Rudimov
15.4. - 21.4. Petruvka
22.4. - 28.4. Zupková, Fojtíková I., Raková, Durďáková, Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová
29.4. - 5.5. Gbelcová, Goňová, Šebáková, Fridrichová, Fridrich
6.5. - 12.5. Bublanová, Kozubíková, Švachová, Dufková, Daňhelová, Fojtíková M.
13.5. - 19.5. Hrádek 1
20.5. - 26.5. Hrádek 2
27.5. - 2.6. Hnilová, Bothová, Zvoníčková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
3.6. - 9.6. Mňáčková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Texty v rámečcích ve spodní části stránek: strany 2,3,4 – tiskoviny
BMT, 5,6,8,9 – Jan Graubner V tichu,
7 Bruno Ferrero Útěcha pro duši.

Pozvání na mši svatou

Dovolujeme si Vás pozvat na mši, která se uskuteční v pondělí 8.5.2023 v 11 hod. před kaplí Sv. Ducha ve Slavičíně - Hrádku. Na pozvání a žádost Mons. Mariana Deje nás navštíví biskup olomoucké diecéze p. Mons. Josef Nuzík, což je pro nás velkou ctí a událostí. Při této příležitosti bude panem biskupem požehnán zakoupený zvon a vstupní dveře do kaple. Jedná se další důležitý posun k dokončovacím pracím na kapli. Jak vždy uvádíme, vše je závislé na finančních prostředcích, a proto i nyní se na Vás obracíme s prosbou mimo jiné o konkrétní sponzorování např. sanitárního zařízení, svítidel, obkladů do provozních místností, podlahové dlažby atd.

Číslo sbírkového účtu je 245743398/0300, ev. bližší informace na tel. 775 709 773.

Na závěr vyjadřujeme přání, aby tato slavnostní chvíle ještě dlouho rezonovala v myslích všech návštěvníků mše.

Vlasta Mudráková

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE **7.15** hodin
9.15 hodin
11.00 hodin
PO, ST, PÁ **18.00** hodin
ÚT, ČT, SO **7.00** hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 9.4. **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně** (Jan 20, 1-9)
10.4. Pondělí v oktávu velikonočním (Mt 28, 8-15)
11.4. Úterý v oktávu velikonočním (Jan 20, 11-18)
12.4. Středa v oktávu velikonočním (Lk 24, 13-35)
13.4. Čtvrtek v oktávu velikonočním (Lk 24, 35-48)
14.4. Pátek v oktávu velikonočním (Jan 21, 1-14)
15.4. Sobota v oktávu velikonočním (Mk 16, 9-15)
16.4. **2. neděle velikonoční** (Jan 20, 19-31)
Svátek Božího milosrdenství
sv. Marie Bernadeta Soubirousová
23.4. **3. neděle velikonoční** (Lk 24, 13-35)
sv. Vojtěch – biskup a mučedník
sv. Jiří (Jan 6, 22-29)
24.4. Svátek sv. Marka (Mk 16, 15-20)
25.4. Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy (Mt 11, 25-30)
29.4. **4. neděle velikonoční** (Jan 10, 1-10)
1.5. sv. Josef Dělník (Mt 13, 54-58)
3.5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů (Jan 14, 6-14)
4.5. sv. Florián (Jan 13, 16-20)
6.5. sv. Jan Sarkander (Jan 14, 7-14)
7.5. **5. neděle velikonoční** (Jan 10, 27-30)
8.5. Panna Maria, Prostřednice všech milostí (Jan 14, 21-26)
13.5. Panna Maria Fatimská (Jan 15, 18-21)
14.5. **6. neděle velikonoční** (Jan 14, 15-21)
16.5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech (Mt 10, 17-22)
18.5. Slavnost Nanebevstoupení Páně (Mt 28, 16-20)
19.5. Novéna k Duchu Svatému (19. - 27.5.)
21.5. **7. neděle velikonoční** (Jan 17, 1-11a)
22.5. sv. Rita z Cascie (Jan 16, 29-33)
26.5. sv. Filip Neri (Jan 21, 15-19)
28.5. **Slavnost Soslání Ducha Svatého** (Jan 20, 19-23)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 400 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdaléna Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další rádné číslo vyjde 28.5.2023 na Slavnost Soslání Ducha Svatého. Uzávěrka bude v neděli 14.5.2023. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V člancích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!